

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **D. T. T. M.**, zast. JUDr. Hugo Körblem, advokátem se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnamská socialistická republika, proti usnesení žalovaného ze dne 14. 7. 2023, čj. 1762-1/2022-HANOKO, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2024, čj. 2 A 26/2023-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **3 400 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným usnesením rozhodl o žádosti žalobkyně o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia tak, že žádost je nepřijatelná, neboť nebyla doložena náležitost dle § 169h odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (konkrétně šlo o výpis z evidence rejstříku trestů Vietnamské socialistické republiky opatřený řádným překladem od soudního tlumočníka do českého jazyka).

[2] Usnesení žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, který shora uvedeným rozsudkem usnesení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Neztotožnil se sice s námitkou žalobkyně, podle níž ověřený překlad výpisu nebyl vůbec třeba (zde odkázal na požadavek plynoucí z § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2023, čj. 2 Azs 35/2023-27 (bod 16), ale dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud žalobkyni k doložení úředně ověřeného překladu nevyzval. Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se na výpis jako na nedoložený hledělo až po uplynutí lhůty na základě výzvy. Žádost byla kompletní, neboť žalobkyně doložila náležitosti dle § 31 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 31 odst. 1 písm. g), které hovoří o dokladu obdobnému výpisu z rejstříku trestů, překlad nezmiňuje. Městský soud

v reakci na vyjádření žalovaného nesouhlasil s tím, že by výpis nebyl bez připojeného úředně ověřeného překladu samostatnou listinou (takový překlad nelze chápat jako součást náležitosti). Napadené usnesení je tak v rozporu s § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Neztotožnil se ani s výkladem, podle něhož vada, která nezakládá nepřijatelnost žádosti, musí být odstranitelná na místě. Na tom nic nemění ani možnost podat žádost znovu. Městský soud nenalezl právní titul k omezení procesních práv žalobkyně ani v zájmu rychlosti a efektivy řízení.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a repliky

[3] Proti rozsudku městského soudu podal **žalovaný (stěžovatel)** kasační stížnost s tím, že je přijatelná, neboť se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.

[4] Stěžovatel nejprve zmiňuje § 16 odst. 2 správního řádu s tím, že s povinností písemnosti vyhotovené v cizím jazyce předložit současně v úředně ověřeném překladu se žalobkyně mohla seznámit i prostřednictvím jeho webových stránek. Chyba městského soudu při užití § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že jej nevyložil v kontextu § 169i odst. 3 a § 169h odst. 2 písm. b) téhož zákona. Ustanovení § 169i odst. 3 zákona o pobytu cizinců je ve vztahu speciality k § 169 odst. 2 a stanoví, že zastupitelský úřad může vyzvat žadatele k odstranění vad podání, které nemají za následek jeho nepřijatelnost. To *a contrario* znamená, že nevyzývá k odstranění vad, které nepřijatelnost působí. Ustanovení § 169h odst. 2 písm. b) téhož zákona pak stíhá sankcí nepřijatelnosti takovou žádost, u níž nebyly předloženy zákonné náležitosti. Větu první § 169i odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze vykládat tak, že jejím výhradním a jediným účelem je umožnit zastupitelskému úřadu vyzývat k odstranění vad i jinou než písemnou formou. Účelem je současně i vyloučení povinnosti vyzývat k odstranění vad, které způsobují nepřijatelnost žádosti.

[5] Odmítá též argumentaci městského soudu založenou na důvodové zprávě k zákonu č. 222/2017 Sb. Poukazuje na pozdější vývoj právní úpravy a novelizaci provedenou zákonem č. 173/2023 Sb., která do § 169i odst. 3 zákona o pobytu cizinců přinesla s účinností od 1. 7. 2023 výjimku z možnosti vyzvat žadatele, má-li podání vady zakládající nepřijatelnost. Zastupitelský úřad tedy může do velké míry neformálně vyzvat žadatele k odstranění vad, které nepůsobí nepřijatelnost a jsou tedy méně závažné a snadno odstranitelné (např. doplnění údajů v tiskopisu, chybějící podpis apod.). Teprve pokud žadatel na základě neformální výzvy dílčí vadu neodstraní, vyzývá zastupitelský úřad k jejímu odstranění písemně. Úřední překlad výpisu z trestního rejstříku není vadou „dílčí“, protože ji nelze snadno odstranit. Nejde o jednoduchý úkon, který by žadatel zvládl napravit na místě, ani během krátké doby. Jedná se navíc o povinnost, která je stanovena zákonem a nic nebrání jejímu splnění již při podání žádosti. V tom se liší od uhrazení poplatku, kterým se zabýval shora zmíněný rozsudek čj. 2 Azs 35/2023-27. Městský soud převzal závěry citovaného rozsudku a nesprávně je aplikoval na případ, v němž není splněna formální náležitost žádosti mající za následek její nepřijatelnost. Tato přísná úprava má vést žadatele k co možná nejbezpečnějšímu přístupu při podání žádosti, neboť hrozí, že z důvodu existence takové vady se zastupitelský úřad žádostí vůbec nebude zabývat, což je hlavním rozdílem oproti klasickému zastavení řízení.

pokračování

[6] Konstatování nepřijatelnosti žádosti dle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců je jediným způsobem, jak může zastupitelský úřad v případě nepředložení veškerých náležitostí řízení zastavit. Zastavení dle § 169r odst. 4 písm. c) téhož zákona není v řízení o žádosti o vydání dlouhodobého víza aplikovatelné. Ani výzva dle § 169i odst. 2 zákona se na řízení o vydání dlouhodobého víza vůbec nevztahuje. Pokud by tedy stěžovatel v tomto případě vyzýval k odstranění vad, avšak k jejich odstranění by nedošlo, musel by opět zpětně konstatovat nepřijatelnost žádosti, čímž by nicméně postupoval v rozporu s § 169i citovaného zákona. Stěžovatel tedy oprávněně považoval tak obtížně odstranitelnou vadu (jako je nedoložení úředního překladu) za vadu působící nepřijatelnost. Městský soud proto pochybil, když odstranitelnost vady posuzoval pouze podle obecného § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale nedostatečně aplikoval § 169i odst. 3 a § 169h odst. 2 písm. b) téhož zákona a nereflektoval smysl a účel nepřijatelnosti žádosti tak, jak je vymezen zákonem o pobytu cizinců i judikaturou. K tomuto závěru vede i teleologický výklad, neboť podání žádosti musí být dle § 169d zákona o pobytu cizinců osobní (k tomu se vztahuje i sjednání termínu). V tomto ohledu je tak rozhodné právě to, zda je žádost ve sjednaném termínu za osobní přítomnosti žadatele přijatelná či nikoliv. Pokud je třeba žadatele vyzývat k odstranění vady, ztrácí řízení o žádostech o dlouhodobá víza zásadní odlišnost oproti řízením o povoleních k pobytu a s tím se vytrácí i kýžená efektivita takového řízení. Stěžovatel uzavřel, že napadený rozsudek je nezákonný a není řádným způsobem odůvodněn.

[7] **Žalobkyně** navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Napadený rozsudek považuje za správný. Institut nepřijatelnosti žádosti je přísný sám o sobě a měl by být využíván spíše výjimečně. Žalobkyně dosavadní judikaturu nepovažuje za rozdílnou, ale naopak za konstantní, k čemuž odkázala na další rozsudky městského soudu a Krajského soudu v Praze, které v obdobných věcech vyzněly negativně pro stěžovatele. Městský soud v napadeném rozsudku důkladně vysvětlil, proč stěžovatel v daném případě měl žalobkyni vyzvat k odstranění vad. Ani ze stěžovatelem odkazované důvodové zprávy opak neplyne.

[8] **Stěžovatel v replice** k vyjádření žalobkyně uvedl, že daná kasační stížnost podmínku přijatelnosti splňuje, neboť napadený rozsudek řeší spornou právní otázku chybně a další (stěžovateli známá) judikatura ji neřeší. Podle stěžovatele pro výklad právní otázky, které vady žádosti působí nepřijatelnost, neposkytuje dosavadní judikatura dostatečná vodítka. Úspěch žalobkyně v tomto řízení má potenciálně značný negativní dopad na podobu řízení o dlouhodobých vízech před zastupitelskými úřady pro další žadatele.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Vzhledem k tomu, že v dané věci rozhodovala v řízení před městským soudem samosoudkyně, Nejvyšší správní soud se v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti. Hodnotil tedy, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Vymezením pojmu *podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele* se již tento soud opakovaně zabýval (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána

potřeba učinit judikurní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O naposledy zmíněné pochybení se může jednat tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k aplikaci těchto důvodů na kasační stížnost podanou žalovaným správním orgánem viz např. usnesení NSS ze dne 29. 11. 2023, čj. 1 Azs 203/2023-48, bod 9).

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Stěžovatel v rámci argumentace v kasačním řízení (postupně) předestřel několik důvodů na základě kterých by mohla přijatelnost kasační stížnosti přicházet v úvahu. V samotné kasační stížnosti nejprve uvádí, že se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Samotná kasační argumentace stěžovatele pak spočívá v tom, že městský soud pochybil při výkladu zákona o pobytu cizinců i při použití judikatury Nejvyššího správního soudu, k čemuž závěrem dodává, že rozsudek není řádným způsobem odůvodněn. V replice k vyjádření žalobkyně pak stěžovatel z hlediska přijatelnosti kasační stížnosti přímo odkazuje na důvod ad 1) z výše vymezených (podle stěžovatele napadený rozsudek řeší spornou právní otázku chybně a žádná jiná stěžovateli známá judikatura ji neřeší).

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že z tvrzení stěžovatele, podle něhož napadený rozsudek nebyl řádně odůvodněn, není zřejmé, zda se jedná o pokračování polemiky stěžovatele s věcnými závěry rozsudku nebo jde o jeho namítanou nepřezkoumatelnost. Pro případ, že toto obecné tvrzení míří na nepřezkoumatelnost, Nejvyšší správní soud uvádí, že podoba odůvodnění rozsudku naplňuje požadavky existující judikatury (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). V tomto směru tedy přijatelnost kasační stížnosti nemůže být dána.

[13] Pro posouzení další stěžovatelovy argumentace z hlediska přijatelnosti kasační stížnosti je namístě shrnout, že městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel byl povinen žalobkyni vyzvat k doplnění žádosti (tímto právním názorem stěžovatele také do dalšího řízení zavázal). Vyšel přitom z § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *pokud žadatel v řízení podle tohoto zákona předložil dokument vyhotovený v jiném než českém jazyce a ani na výzvu správního orgánu nedoložil úředně ověřený překlad tohoto dokumentu do jazyka českého, hledí se na tento dokument, jako by nebyl předložen*. Městský soud poukázal též na § 31 zákona o pobytu cizinců, který vymezuje náležitosti žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů [odst. 1 písm. g) tohoto ustanovení řadí mezi tyto náležitosti *doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů*, nicméně překlad zde zmíněn není].

[14] Městský soud své závěry opřel i o existující judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně o bod 16 rozsudku čj. 2 Azs 35/2023-27. Z toho se mimo jiné podává, že *„je potřeba rozlišovat mezi institutem nepřijatelnosti žádosti a zastavením již zahájeného řízení, případně odmítnutím či zamítnutím žádosti. Jak konstatuje důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., cílem § 169h zákona o pobytu cizinců je především zefektivnit řízení v případech, kdy je*

pokračování

zjevné, že žádost v podobě, v jaké byla podána, nemůže být z formálního hlediska úspěšná'. *Kromě nezaplacení správního poplatku se tak může stát mj. v případě, kdy cizinec nepředloží některou z požadovaných náležitostí [§ 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Důvodová zpráva ve vztahu k tomuto ustanovení dodává, že 'pokud [žadatel] náležitosti doloží, ale tyto náležitosti, resp. některá z nich, budou mít vady (formální či obsahové), musí již správní orgán žadatele vyzvat k odstranění vad'. Správní orgán tak sice žadatele k odstranění vad vyzývá, ale pouze v případě, že splnil primární povinnost spočívající v předložení veškerých potřebných dokladů. Tento postup odpovídá účelu nepřijatelnosti žádosti, jímž je přimět žadatele k co největší procesní opatrnosti a pečlivosti, s níž žádost podává. Institut nepřijatelnosti správním orgánům umožňuje, aby se nezabývaly žádostmi, které trpí závažnými a zjevnými nedostatky'.*

[15] Jinou judikaturu napadený rozsudek nezmiňuje a nečiní tak v kasačním řízení ani stěžovatel (žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze poukazuje na další rozhodnutí krajských soudů, která směřují k témuž závěru jako nyní napadený rozsudek). Nejvyššímu správnímu soudu není známo, že by existovala jiná rozhodnutí správních soudů, která by byla v rozporu se závěry nyní napadeného rozsudku, resp. citovanými východisky rozsudku čj. 2 Azs 35/2023-27. Za této situace tedy jen stěží může být dán důvod přijatelnosti kasační stížnosti spočívající v existenci rozdílné judikatury. Stejně tak ovšem Nejvyšší správní soud neshledal ani důvody přijatelnosti kasační stížnosti spočívající v tom, že by městský soud v napadeném rozsudku nerespektoval již existující judikaturu, resp. že by podstata sporné právní otázky doposud judikaturou řešena nebyla.

[16] Sporná otázka, jak ji sám stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně vymezil (viz str. 3 kasační stížnosti), spočívá v (ne)správném posouzení nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně jeho písm. b). Podle tohoto ustanovení *žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum je (...) nepřijatelná, jestliže k žádosti nebyly předloženy náležitosti podle tohoto zákona (...).*

[17] Stěžovatel kasační argumentaci systematicky rozčlenil do čtyř částí. V části „zprvé“ a „zadruhé“ poukazuje na to, že městský soud § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nevyložil v kontextu dalších ustanovení téhož zákona. Konkrétně zmiňuje výše citovaný § 169h odst. 2 písm. b) a dále § 169i odst. 3 téhož zákona (podle tohoto ustanovení *v řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza může zastupitelský úřad (...) vyzvat žadatele k odstranění vad podání, které nemají za následek jeho nepřijatelnost, ústně, elektronicky bez podepsání, telefonem, telefaxem nebo jinými technickými prostředky. Neodstraní-li cizinec vady podání na základě výzvy podle věty první, zastupitelský úřad vyzve cizince písemně*).

[18] Ve vztahu k této argumentaci je nicméně třeba uvést, že městský soud zjevně postupoval v souladu s již existující judikaturou (viz rozsudek čj. 2 Azs 35/2023-27 citovaný shora), z níž plynou obecná východiska použitelná i v nynější věci. Zde je totiž třeba především zdůraznit, že napadený rozsudek vychází z toho, že žádost žalobkyně zákonné náležitosti žádosti obsahovala (viz bod 13 rozsudku městského soudu). Odkázal na znění § 31 zákona o pobytu cizinců (výslovně označeného jako *„Náležitosti žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů“*), který požadavek na předložení úředně ověřeného překladu neobsahuje. Ve světle výše citované judikatury tedy podle napadeného rozsudku žalobkyně splnila svoji primární povinnost spočívající v předložení potřebných dokladů (náležitostí žádosti). Pokud nyní stěžovatel tvrdí, že městský soud nezohlednil výše citovaná ustanovení zákona o

pobytu cizinců, jedná se sice o přípustnou argumentaci reagující na závěry napadeného rozsudku, nicméně jde ze své podstaty o argumentaci „v kruhu“. Obě jím zmíněná ustanovení se totiž týkají postupu zastupitelského úřadu v případě nepřijatelných žádostí. Městský soud nicméně ve shodě s citovanou judikaturou vyšel z toho, že žádost žalobkyně zákonné náležitosti obsahovala, nebyla tedy nepřijatelná [viz § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], a městský soud proto neměl důvod dále v tomto ohledu kontext stěžovatelem odkazovaných ustanovení posuzovat. Za těchto okolností pak stejně tak nemůže být v dané věci rozhodná tvrzená specialita § 169i odst. 3 zákona o pobytu cizinců k § 169 odst. 2 téhož zákona. Na východisko městského soudu, podle něhož jsou náležitosti daného typu žádosti vymezeny v § 31 zákona o pobytu cizinců (a úředně ověřený překlad mezi nimi není), stěžovatel v této ani jiné části své kasační argumentace nijak nereaguje.

[19] V části kasační stížnosti označené jako „zatřetí“ se stěžovatel vymezuje vůči použití důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb. a cituje důvodovou zprávu k zákonu č. 173/2023 Sb., z níž především plyne, že k odstranění „dílčích“ vad žádosti mají sloužit neformální postupy (zmíněné v první větě § 169i odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a teprve poté je namístě odstraňovat vady žádosti písemně. Ani v návaznosti na tuto část kasační argumentace však nelze o přijatelnosti kasační stížnosti uvažovat. Stěžovatelem citovaná důvodová zpráva totiž nejen že nepopírá též možnou písemnou podobu výzvy (viz věta druhé naposledy zmiňovaného ustanovení), ale především nijak neřeší povinnost zastupitelského úřadu vyzvat žadatele postupem podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na níž městský soud v návaznosti na citovanou judikaturu v nynější věci své závěry postavil. V tomto ohledu tedy v návaznosti na výše uvedené ani nemůže být rozhodné, zda je proces pořízení úředně ověřeného překladu (v návaznosti na výzvu dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) časově či formálně náročnější.

[20] Míří-li argumentace stěžovatele k tomu, že vadami nezpůsobujícími nepřijatelnost žádosti jsou pouze vady obdobné chybějícímu údaji v tiskopisu či podpisu, nereflktuje rozlišení právní povahy vad, jak je přímo i pro účely § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vymezuje výše citovaný rozsudek čj. 2 As 35/2023-27 (ten nepřijatelnost žádosti spojuje se vadami zjevně způsobujícími formální neúspěšnost žádosti, resp. s nepředložením některé z požadovaných zákonných náležitostí; viz citace odkazovaného rozsudku shora). Je třeba připustit, že odkazovaný rozsudek se skutečně týkal nepřijatelnosti žádosti pro neuhrazení správního poplatku [viz § 169h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců], nicméně – jak již bylo výše uvedeno – shora citované závěry jeho bodu 16 jsou nepochybně zobecnitelné a použitelné i v nyní projednávané věci, čemuž ostatně svědčí i v něm obsažený již zmíněný výslovný odkaz na § 169h odst. 2 písm. b) téhož zákona. Citovaný rozsudek totiž jasně pro účely obou zmíněných ustanovení vychází z rozlišení na jedné straně situace, v níž žadatel nesplní svou primární povinnost, a tedy jeho žádost nemůže být z formálního hlediska úspěšná, a na straně druhé situace, kdy žadatel svou primární povinnost splní a správní orgán jej „pouze“ vyzývá k odstranění shledaných vad. Rozsudek čj. 2 Azs 35/2023-27 dospěl k závěru, že k naplnění zmíněné primární povinnosti dojde tehdy, pokud *„žadatel alespoň výslovně projevil vůli správní poplatek uhradit a informoval se o možnostech platby a souvisejících podrobnostech“* (bod 16 rozsudku). Pokud však žadatel nějakou náležitost žádosti opomene zcela, svoji primární povinnost tak nesplní a jeho žádost je tedy nepřijatelná.

[21] Podle Nejvyššího správního soudu není důvod, nepoužít nastíněnou logiku i v nyní projednávané věci. I zde je totiž namístě odlišit (primární) povinnost doložit náležitost

pokračování

žádosti podle § 31 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců v podobě dokladu obdobnému výpisu z evidence z rejstříku trestů (byť bez úředně ověřeného překladu) od povinnosti doložit jeho úředně ověřený překlad ve smyslu § 169 odst. 2 téhož zákona, který ostatně sám naopak výslovně předpokládá povinnost správního orgánu žadatele v takovém případě vyzvat k doložení překladu (viz výše). Městský soud v nynější věci v souladu s tím vyšel z toho, že žalobkyně svou primární povinnost splnila, tedy její žádost nevykazuje vady, které by bez dalšího svědčily její nepřijatelnosti. K možnosti použít východiska rozsudku čj. 2 Azs 35/2023-27 i v nynější věci pak lze dodat, že povinnost zaplatit správní poplatek plyne shodně jako povinnost předložit úředně ověřený překlad přímo ze zákona.

[22] Přestože tedy dosavadní judikatura neřešila přímo situaci, v níž by žadatel doložil výpis z rejstříku trestů bez úředně ověřeného podpisu, je podstata citovaných závěrů již existujícího rozhodnutí plně přenositelná i na nynější věc a podle Nejvyššího správního soudu tedy toto rozhodnutí dává i jasnou odpověď na otázku, jak postupovat při posuzování (ne)přijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 2 zákona o pobytu cizinců v obdobných situacích [a jeho závěry jsou použitelné i pro situaci dle písm. b) téhož ustanovení].

[23] Stěžovatel pak v téže části kasační stížnosti poukazuje i na to, že konstatování nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců je jediným způsobem, jak může v případě nepředložení veškerých náležitostí řízení zastavit (pokud by vyzval v odstranění vad a k tomu by nedošlo, musel by zpětně konstatovat nepřijatelnost, v důsledku čehož by postupoval v rozporu s § 169i téhož zákona). Stejně tak stěžovatel v (části „začtvrté“) kasační stížnosti poukazuje na účel dané úpravy a efektivitu řízení o dlouhodobých vízech (jež se projevuje i sjednáním termínu osobního podání). Ani tyto části kasační argumentace však přijatelnosti kasační stížnosti zjevně nesvědčí, a to již z toho důvodu, že samotný stěžovatelem zdůrazňovaný § 169i odst. 3 zákona o pobytu cizinců předpokládá též možnost písemné výzvy ze strany zastupitelského úřadu k odstranění vad podání. Je tedy zjevné, že i v případě neodstranění takových vad musí být řízení zákonným způsobem ukončeno, resp. že zmíněná písemná výzva stěžovatelem zdůrazňovanou efektivitu osobního podání žádosti na sjednaných schůzkách významným způsobem modifikuje.

[24] Pro úplnost lze dodat, že stěžovatel v kasační stížnosti též zmiňuje, že část jeho argumentace bude rozvedena v části „zapáté“, nicméně ta není součástí podané kasační stížnosti.

[25] Podle Nejvyššího správního soudu tedy žádná část kasační argumentace nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Argumentace stěžovatele nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně. Naopak závěry napadeného rozsudku jsou s již existující judikaturou v souladu.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené konstatuje, že podaná kasační stížnost ve smyslu shora zmíněné judikatury svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně jejího zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu